

ΝΑΝΑΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΚΠΛΗΣΣΕΙ ΠΛΕΟΝ...

Η κρατική βία, οι σχέσεις εξουσίας, οι ποικίλες εκφάνσεις του ρατσισμού απλώνονται εκθετικά πάνω σε όσους, όσα και όσες λογίζονται ως περισσευούμενες ζωές. Ως ζωές χωρίς σημασία. Στους φτωχούς, στις καταπιεσμένες, σε όσους και όσες δεν ταιριάζουν στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας, αρτιμέλειας, κοινωνικότητας, στα πρότυπα του νόμου και της τάξης.

Οι κρατικές και εργοδοτικές δολοφονίες τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνουν ότι όσο περισσότερο οξύνεται ο ακύρητος πόλεμος στους από τα κάτω, τόσο οποιαδήποτε παρέκκλιση από την κυρίαρχη νόρμα θα τσακίζεται με το πρόσχημα της απειθαρχίας.

Ξύλο, καταστολή πορειών και απεργιών, συλλήψεις στο σωρό, εργατικά «ατυχήματα» και εν ψυχρώ δολοφονίες.

Στις 11/11 σε επαρχιακό δρόμο στο Λεοντάρι Βοιωτίας, οι τοπικοί μπάτσοι της ΟΠΚΕ ξεκινούν μία ακόμη –κατά τα συνηθισμένα τους– καταδίωξη αυτοκινήτου που αρνείται να σταματήσει σε αστυνομικό έλεγχο.

Μετά την ακινητοποίηση του αυτοκινήτου, οι κρατικοί δολοφόνοι εκτελούν εν ψυχρώ τον 17χρονο ρομ Χρήστο Μιχαλόπουλο, οδηγό του αυτοκινήτου.

Καμία κρατική δολοφονία δεν είναι τυχαία. Όσο και αν ο μπάτσος, οι μιντιακές και κρατικές ρητορείες αναπαράγουν το γνωστό αφήγημα περί «εκπυρσοκρότησης» του όπλου, όσο και αν στήνουν την εικόνα του «καλού, οικογενειάρχη, ένστολου που είχε μια ‘κακιά στιγμή’ εν ώρα υπηρεσίας», είναι η αντίληψη ότι κάποιες ζωές δεν έχουν και τόση αξία, που οπλίζει τόσο εύκολα το χέρι κάθε μπάτσου.

Οι κοινότητες των Ρομ είναι σταθερά στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής και μάλιστα με εντεινόμενο τρόπο τα τελευταία χρόνια. Η πάγια περιθωριοποίησή τους από το κοινωνικό σώμα, η αντιμετώπισή τους ως κάτι ξένο λόγω του διαφορετικού τρόπου οργάνωσης της ζωής τους που «θίγει» τα κοινωνικά προβλεπόμενα του λευκού, δυτικού προτύπου, είναι που «ντύνει» την πρόσληψή τους ως «διαρκή κίνδυνο» που χρήζει άμεσης κρατικής καταστολής. Ο στιγματισμός των κοινοτήτων τους και η αντιμετώπισή τους εκ προοιμίου ως παραβατικές και εγκληματικές, οι συχνές «κραυγές φιλόanthρωπου δυτικού ανθρωπισμού» από στόματα πολιτικών περί ανέλπιδων προσπαθειών κοινωνικής ενσωμάτωσής

τους που σκοντάφουν στην άρνηση των κοινοτήτων των Ρομ να συμμορφωθούν προς τις υποδείξεις του κοινωνικά «ορθού», στήνουν το κατάλληλο σκηνικό για να παρουσιαστεί η κατασταλτική αντιμετώπισή τους ως κάτι το «φυσικό» και αναμενόμενο. Μια ματιά στις γειτονιές στο Μενίδι, το Ζεφύρι και τα Λιόσια με τις πάνοπλες στρατιές αστυνομικών, ετοιμοπόλεμων να δράσουν ενάντια στους καταυλισμούς των Ρομ, αποκαλύπτει ακριβώς τι αντιμετώπιση τούς επιφυλάσσει το κράτος.

Ένα χρόνο από την εν ψυχρώ δολοφονία του 16χρονου Ρομ Κώστα Φραγκούλη στα Διαβατά Θεσσαλονίκης για είκοσι ευρώ απλήρωτης βενζίνης από μπάτσους της ΔΙΑΣ και μόλις δύο χρόνια από την εκτέλεση του 18χρονου Ρομ Νίκου Σαμπάνη στο Πέραμα, η δολοφονία του Χρήστου δεν είναι ένα ακόμα μεμονωμένο ή εξαιρετικό γεγονός. Είναι ο κανόνας της κρατικής βίας και των σχέσεων εξουσίας. Είναι η καθημερινότητα χιλιάδων ανθρώπων, που τίθενται στο περιθώριο. Είναι ο λόγος να είμαστε εξοργισμένες σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας. Ο λόγος να επιστρέφουμε κάθε μέρα λίγη από τη βία που δεχόμαστε σ' αυτούς που μας θέλουν να συνηθίσουμε τον θάνατο. Στο κράτος, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους.

**ΟΙ ΖΩΕΣ ΤΩΝ ΡΟΜ ΕΧΟΥΝ ΣΗΜΑΣΙΑ
Η ΟΡΓΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΟΡΓΗ**